

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/14/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3120208429
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3120208429.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobcu Fontána, spol. s r.o., so sídlom gen. M. R. Štefánika 12, Trenčín, IČO 17 640 849, zastúpeného JUDr. Annou Žedényiovou, advokátkou, so sídlom Palackého 85/5, Trenčín proti žalovanému Daňovému úradu Trenčín, so sídlom K dolnej stanici 22, Trenčín o vylúčenie nehnuteľností z exekúcie, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 19C/41/2020-202 zo dňa 7. novembra 2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **m á** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, ktorú náhradu je povinný žalobca zaplatiť žalovanému v sume aká bude určená v rozhodnutí súdu prvej inštancie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu /výrok I./ a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal /výrok II./.

2. Na odôvodnenie tohto rozsudku súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby vylúčil nehnuteľnosti zapísané na Okresnom úrade Trenčín - odbor katastra nehnuteľností na LV č. XXXX pre k.ú. A. ako parcela č. 1281/1, zast. plochy a nádvoria, o výmere 5838 m², parcela č. 1281/2, zast. plochy a nádvoria, o výmere 755 m², parcela č. 1281/4, zast. plochy a nádvoria, o výmere 281 m², parcela č. 1281/5, zast. plochy a nádvoria, o výmere 220 m², parcela č. 1281/6, zast. plochy a nádvoria, o výmere 278 m², parcela č. 1281/7, zast. plochy a nádvoria, o výmere 99 m², parcela č. 1281/8, zast. plochy a nádvoria, o výmere 30 m², parcela č. 1282/1, zast. plochy a nádvoria, o výmere 117 m², parcela č. 1282/3, zast. plochy a nádvoria, o výmere 358 m², parcela č. 1282/4, zast. plochy a nádvoria, o výmere 449 m², parcela č. 1281/5, zast. plochy a nádvoria, o výmere 141 m², parcela č. 1284, zast. plochy a nádvoria, o výmere 458 m², admin. budova s. č. 392 na parcele č. 1281/2, laboratórium bez s. č. na parcele č. 1281/4, garáže bez s. č. na parcele č. 1281/5, prístrešky bez s. č. na parcele č. 1281/7, baliareň bez s. č. na parcele č. 1281/6 z daňovej exekúcie vedenej žalovaným na vymoženie daňového nedoplatku vo výške 252.570,85 eur na podklade exekučných titulov - vykonateľný výkaz daňových nedoplatkov č.k. XXX/XXXX/XXXXXX/XX/XXX zo dňa 27.12.2002 vo výške 103.923,52 eur a vykonateľný výkaz daňových nedoplatkov č.k. XXX/XXX/XXXXXX/XX/XXX zo dňa 25.03.2003 vo výške 149.401,03 eur daňového dlžníka Slovlik spol. s r.o. Trenčín. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že v danom prípade nejde o výkon záložného práva podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, ale o vedenie –výkon daňovej exekúcie predajom nehnuteľností, na ktoré sa ustanovenie § 88 Daňového poriadku

nevzťahuje, nakoľko daňovú exekúciu možno viesť iba na majetok daňového dlžníka a nie majetok tretej osoby. Okrem toho záložné práva zriadené na predmetných nehnuteľnostiach rozhodnutím o zriadení záložného práva zo dňa 04.08.2003 zabezpečovalo pohľadávku v celkovej výške 32.535.344,81 Sk, ktorá vyplývala z právnych titulov uvedených v tomto rozhodnutí, a to na spotrebnej dani z liehu a dani z pridanej hodnoty. Uvedené daňové záložné právo nezabezpečovalo daňový nedoplatok vyplývajúci z vykonateľného výkazu daňových nedoplatkov zo dňa 25.3.2003 a zo dňa 27.12.2002, ktoré sú exekučnými titulmi, na podklade ktorých žalovaný vedie daňové exekučné konanie. Podľa názoru žalobcu nie je možné viesť výkon záložného práva za účelom uspokojenia pohľadávok z právnych titulov, ktoré predmetné daňové záložné právo nezabezpečovalo. Daňové exekučné konanie, ktoré v súčasnej dobe žalovaný realizuje je na podklade dvoch vykonateľných výkazov nedoplatkov, ktoré však nie sú zabezpečené daňovým záložným právom, a preto na podklade týchto dvoch vykonateľných výkazov nie je možné viesť výkon záložného práva, a to aj v prípade, že sa jedná o vymáhanie rovnakých súm, ako je v prípade pohľadávok, ktoré záložným právom zabezpečené boli. Žalovaný (ďalej aj ako "správca dane") navrhol žalobcu zamietnuť, pretože exekúcia predajom nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu v nadväznosti na rozhodnutie o zriadení záložného práva č. XXX/XXX/XXXXX/XXXXXX zo dňa 04.08.2003 je zákonná, dôvodná a oprávnená.

3. Súd vykonal v spore dokazovanie, z ktorého zistil, že žalovaný vydal dňa 04.08.2003 rozhodnutie o zriadení záložného práva č. XXX/XXX/XXXXX/XX/XXX na zabezpečenie daňového nedoplatku na spotrebnej dani z liehu a dani z pridanej hodnoty vo výške 32.535.344,81 Sk, ktorým zriadil záložné právo k nehnuteľnostiam, ktorých vlastníkom bol v podiele 1/1 daňový dlžník Slovlik, spol. s r.o., vedených v kat. území A. na LV č. XXX, pričom počas trvania záložného práva bolo zakázané nakladanie so zálohom bez súhlasu správcu dane. Žalovaný v roku 2018 pri priebežnej kontrole majetku zabezpečeného záložným právom zistil, že predmetné nehnuteľnosti zaťažené záložným právom zapísané na LV č. XXX boli kúpnu zmluvou prevedené z daňového dlžníka - spoločnosti Slovlik, spol. s r.o. na žalobcu, a to bez vedomosti a zákonného súhlasu správcu dane ako záložného veriteľa. Správca dane zistil, že dňa 09.10.2017 bol katastru nehnuteľností doručený dokument s názvom "Rozhodnutie o zrušení rozhodnutia o zriadení záložného práva č. XXXXXXXX/XXXX zo dňa 12.05.2017", ktorý kataster považoval za listinu vydanú správcom dane a na jeho základe vymazal z časti "Tarchy" listu vlastníctva č. XXX záložné právo správcu dane. Uvedené rozhodnutie však správca dane preukázateľne nikdy nevydal. V súčasnosti sú predmetné nehnuteľnosti vedené na LV č. XXXX pre kat. územie A. a ich vlastníkom je žalobca v podiele 1/1. Správca dane z vyššie uvedených dôvodov podal žalobu na Okresný súd Trenčín, v ktorej sa proti žalovaným 1/ Slovlik, spol. s r.o. a 2/ Fontána, spol. s r.o. domáhal okrem iného určenia, že má záložné právo k prevedeným nehnuteľnostiam. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín č.k. 23C/28/2018-82 zo dňa 29.03.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24.01.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčín č.k. 5Co/126/2019-185 zo dňa 18.12.2019, súd určil, že správca dane má záložné právo zabezpečujúce daňové nedoplatky na spotrebnej dani z liehu a na dani z pridanej hodnoty, ktoré bolo zriadené rozhodnutím Daňového úradu Trenčín č. k. XXX/XXX/XXXXX/XX/XXX zo dňa 04.08.2003 a ktoré vzniklo zápisom záznamu v katastri nehnuteľností č. Z XXXX/XXXX k nehnuteľnostiam parcelám reg. "C" č. 1281/1 zastavané plochy a nádvoria o výmere 5838 m², č. 1281/2 zastavané plochy a nádvoria o výmere 755 m², č. 1281/4 zastavané plochy a nádvoria o výmere 281 m², č. 1281/5 zastavané plochy a nádvoria o výmere 220 m², č. 1281/6 zastavané plochy a nádvoria o výmere 278 m², č. 1281/7 zastavané plochy a nádvoria o výmere 99 m², č. 1281/8 zastavané plochy a nádvoria o výmere 30 m², č. 1282/5 zastavané plochy a nádvoria o výmere 141 m², č. 1282/4 zastavané plochy a nádvoria o výmere 449 m², č. 1282/3 zastavané plochy a nádvoria o výmere 358 m², č. 1282/1 zastavané plochy a nádvoria o výmere 117 m², č. 1284 ostatné plochy o výmere 458 m², k stavbe súp. č. XXX, administratívna budova na pozemku parc. č. 1281/2, k stavbe bez súp. č., laboratórium na pozemku parc. č. 1281/4, k stavbe bez súp. č., garáže na pozemku parc. č. 1281/5, k stavbe bez súp. č., baliareň na pozemku parc. č. 1281/6, k stavbe bez súp. č., prístrešok na pozemku parc. č. 1281/7, zapísané na LV č. XXXX v kat. území A., obec A.. Dňa 02.03.2020 žalovaný vydal rozhodnutie č. XXXXXXXX/XXXX, ktorým začal daňové exekučné konanie vo veci vymáhania daňového nedoplatku vo výške 252.570,85 eur od daňového dlžníka spoločnosti Slovlik, spol. s r.o. na základe exekučných titulov, ktorými sú vykonateľné výkazy daňových nedoplatkov, a to: vykonateľný výkaz daňových nedoplatkov Daňového úradu Trenčín č. XXX/XXX/XXXXX/XX/XXX zostavený správcom dane z evidencie daní daňového dlžníka Slovlik, spol. s r.o. ku dňu 27.12.2002 vo výške 103.923,52 eur

a vykonateľný výkaz daňových nedoplatkov Daňového úradu Trenčín
č. XXX/XXX/XXXXXX/XX/XXX zostavený správcom dane z evidencie daní daňového dlžníka Slovlik, spol. s r.o. ku dňu 25.03.2003 vo výške 149.401,03 eur. Dňa 25.03.2020 žalovaný vydal podľa § 91 Daňového poriadku daňovú exekučnú výzvu (ďalej aj ako "prvostupňové rozhodnutie"), ktorou vyzval na zaplatenie daňového nedoplatku vo výške 252.570,85 eur žalobcu, na ktorého prešla v zmysle § 88 ods. 8 Daňového poriadku povinnosť daňového dlžníka Slovlik, spol. s r.o. Na odvolanie žalobcu Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky rozhodnutím č. XXXXXXXXXXX/XXXX zo dňa 06.07.2020 podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku rozhodnutie správcu dane - daňovú exekučnú výzvu č. XXXXXXXXXXX/XXXX zo dňa 25.03.2020 potvrdil. Žalovaný dňa 09.11.2020 v zmysle § 92 ods. 1 Daňového poriadku vydal daňový exekučný príkaz č. XXXXXXXXXXX/XXXX, v ktorom nariadil vykonať daňovú exekúciu predajom nehnuteľností vo vlastníctve daňového subjektu Fontána, spol. s r.o. S poukazom na § 91 ods. 1 Daňového poriadku žalovaný dňa 25.01.2021 vydal rozhodnutie č. XXXXXXXXXXX/XXXX o odložení daňovej exekúcie z dôvodu podanej žaloby o vylúčenie nehnuteľností z exekúcie sp. zn. 19C/41/2020 na Okresnom súde Trenčín. Žalobca sa podanou správnu žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. XXXXXXXXXXX/XXXX zo dňa 06.07.2020. Krajský súd v Trenčíne ako správny súd rozsudkom č.k. 11S/120/2020-58 zo dňa 14.09.2021 predmetnú žalobu zamietol. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 01.11.2021.

4. Zistené skutočnosti súd posúdil podľa § 81 ods.1, 7 a 11, § 82, § 88 ods. 8 písm. a), ods. 10, § 130 ods. 1 a § 165 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj ako "Daňový poriadok") a podľa § 151h ods. 1, 2, 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len "Občiansky zákonník") a uviedol, žaloba podaná žalobcom o vylúčenie nehnuteľností z daňovej exekúcie nie je dôvodná. Z ustanovenia § 88 ods. 10 Daňového poriadku vyplýva, že daňová exekúcia je neprípustná na majetok, ktorý je vo vlastníctve inej osoby ako daňového dlžníka, ak tento zákon neustanovuje inak. V zmysle § 88 ods. 8 písm. a) daňového poriadku proti inému ako daňovému dlžníkovi možno viesť daňové exekučné konanie a vykonať daňovú exekúciu ktorýmkoľvek spôsobom podľa tohto zákona, ak sa dokladmi preukáže, že na neho prešla povinnosť podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Dôvodom na vylúčenie veci z daňovej exekúcie je len preukázanie existencie vlastníckeho práva inej osoby k tejto veci. V prejednávanej veci nebolo sporné, že záložné právo zabezpečujúce daňové nedoplatky na spotrebnej dani z liehu a na dani z pridanej hodnoty, ktoré bolo zriadené rozhodnutím Daňového úradu Trenčín č. XXX/XXX/XXXXXX/XX/XXX zo dňa 04.08.2003 a ktoré vzniklo zápisom záznamu v katastri nehnuteľností k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX pre k.ú. A., prešlo z daňového dlžníka - Slovlik, spol. s r.o. na nadobúdateľa predmetných nehnuteľností, ktorým je žalobca. Uvedená skutočnosť vyplýva aj z rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 23C/28/2016-82 zo dňa 29.03.2019, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5Co/126/2019-185 zo dňa 18.12.2019. Keďže v zmysle § 88 ods. 8 písm. a) Daňového poriadku na žalobcu prešla povinnosť zabezpečovaná záložným právom, podľa názoru súdu žalovaný môže dosiahnuť uspokojenie daňových nedoplatkov z majetku vo vlastníctve žalobcu. Ustanovenia daňového poriadku /§ 88 ods. 8 písm. a), § 88 ods. 10 a § 81 ods. 11/ v spojení s ustanoveniami Občianskeho zákonníka /§ 151h ods. 1, 2/ totiž umožňujú uspokojenie daňovej pohľadávky aj z majetku zaťaženého záložným právom, ktorý bol prevedený na inú osobu - v danom prípade žalobcu, keďže ten je povinný strieť výkon záložného práva, a teda prešla na neho povinnosť pôvodného vlastníka. V danom prípade žalovaný vedie daňovú exekúciu proti inému ako daňovému dlžníkovi v súlade s § 88 ods. 8 písm. a) daňového poriadku v spojení s § 151h ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobca namietal, že daňové exekučné konanie žalovaný realizuje na podklade dvoch vykonateľných výkazov nedoplatkov, ktoré však nie sú zabezpečené daňovým záložným právom, a preto na podklade týchto dvoch vykonateľných výkazov nie je možné viesť výkon záložného práva. Exekučným titulom v danej veci sú vykonateľné výkazy daňových nedoplatkov č. XXX/XXXX/XXXXXX/XX/XXX zo dňa 27.12.2002 na sumu 103.923,52 eur (3.130.800,- Sk) a č. XXX/XXX/XXXXXX/XX/XXX zo dňa 25.03.2003 na sumu 149.401,03 eur (4.500.856,00 Sk), ktoré sú zostavené z evidencie daní daňového dlžníka Slovlik, spol. s r.o. Z uvedených vykonateľných výkazov daňových nedoplatkov pritom vyplýva, že tieto pozostávajú z daňových nedoplatkov na spotrebnej dani z liehu a na dani z pridanej hodnoty zabezpečených záložným právom zriadeným rozhodnutím Daňového úradu Trenčín č. XXX/XXX/XXXXXX/XX/XXX zo dňa 04.08.2003 (napr. daňový nedoplatok na spotrebnej dani z liehu za obdobie 07/2002, splatná 26.08.2002, na základe daňového priznania z 22.08.2002 v sume 3.130.800,- Sk, ktorý je zabezpečený záložným právom, je obsiahnutý vo vykonateľnom výkaze

daňových nedoplatkov č. XXX/XXXX/XXXXXXXX/XX/XXX zo dňa 27.12.2002 na sumu 103.923,52 EUR (3.130.800,- Sk). Daňová exekučná výzva vydaná v rámci predmetného daňového exekučného konania, ktorou správca dane vyzval žalobcu na uhradenie daňového nedoplatku vo výške 252.570,85 EUR za daňového dlžníka Slovlik, spol. s r.o., bola v rámci odvolania podaného žalobcom riadne preskúmaná a potvrdená odvolacím orgánom Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky, pričom odvolací orgán preskúmal aj celý postup správcu dane v predmetnej veci. Postup správcu dane bol preskúmaný aj v súdnom konaní vedenom na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 11S/120/2020, v ktorom sa správny súd vysporiadal aj s námietkami vznesenými žalobcom voči vymáhaniu predmetných daňových nedoplatkov. Z vyššie uvedených dôvodov preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol v celom rozsahu.

5. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok /ďalej len CSP/. Žalovaný bol v konaní plne úspešný, keďže súd žalobu zamietol v celom rozsahu, a preto by mal voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania. Žalovaný však výslovne uviedol, že si náhradu trov konania neuplatňuje, ani mu žiadne trovy konania nevyplyvajú zo súdneho spisu, a preto súd žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

6. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Poukázal na to, že daňové záložné právo zriadené rozhodnutím o zriadení záložného práva zo dňa 04.08.2003

č.k. XXX/XXX/XXXXXXXX/XX/XXX zabezpečovalo pohľadávku v celkovej výške 32.535.344,81 SKK, ktorá vyplývala z právnych titulov tam uvedených, a to z: na spotrebnej dani z liehu a dani pridanej hodnoty, a to k nehnuteľnostiam vtedy zapísané na liste vlastníctva č. XXX, pre k.ú. A.. Toto daňové záložné právo teda nezabezpečovalo daňový nedoplatok vyplývajúci

z vykonateľného výkazu daňových nedoplatkov zo dňa 25.03.2003, č.k. XXX/XXX/XXXXXXXX/XX/XXX a zo dňa 27.12.2002 č.k. XXX/XXX/XXXXXXXX/XX/XXX, ktoré sú exekučnými titulmi, na podklade ktorých žalovaný vedie daňové exekučné konanie. Daňové záložné právo bolo zriadené v rámci výkonu správy dani, a nie v rámci daňového exekučného konania, a teda výkon záložného práva je možné viesť iba za účelom uspokojenia pohľadávok, ktoré boli ním zabezpečené a ktoré sú uvedené (rozpísané) v rozhodnutí o zriadení záložného práva zo dňa 04.08.2003. Z týchto hore uvedených dôvodov preto nie je možné viesť výkon záložného práva za účelom uspokojenia pohľadávok z právnych titulov, ktoré predmetné daňové záložné právo nezabezpečovalo. Poukázal na ustanovenia § 130

ods. 1, § 81 ods. 11 a § 88 ods. 8 Daňového poriadku a odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Trenčín sp.zn. 23C/28/2016 zo dňa 29.03.2019 a rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 11S/120/2020 zo dňa 14.09.2021 s tým, že na žalobcu prešla iba povinnosť strpieť výkon záložného práva, a nie záväzky ako sa to uvádza § 88 ods. 8, písm. b) Daňového poriadku, a teda žalobca nie je daňovým dlžníkom žalovaného, ale je v právnom postavení záložcu, čo do uspokojenia pohľadávok z právnych titulov uvedených v rozhodnutí o zriadení záložného práva zo dňa 04.08.2003. Na majetok žalobcu je teda možné viesť výkon záložného práva iba za účelom uspokojenia pohľadávok daňového dlžníka Slovlik spol. s r.o., ktorých uspokojenie záložné právo zabezpečuje. Uspokojenie pohľadávok vyplývajúcich z vykonateľných stavov zo dňa 27.12.2002 č.k. XXX/XXX/XXXXXXXX/XX/XXX a zo dňa 25.03.2003 č.k. XXX/XXX/XXXXXXXX/XX/XXX je možné len v rámci daňového exekučného konania podľa § 88 a nasl. Daňového poriadku, pričom daňovú exekúciu predajom nehnuteľností podľa § 130 a nasl. Daňového poriadku je možné viesť iba na nehnuteľnosti vo vlastníctve daňového dlžníka. V danom prípade je právny dôvod vzniku pohľadávok, na podklade ktorých sa vedie daňové exekučné konanie iný, ako je právny dôvod (právny titul) vzniku pohľadávok, ktoré sú zabezpečené daňovým záložným právom zo dňa 04.08.2003, a teda

u žalovaného nejde o výkon daňového záložného práva za účelom uspokojenia pohľadávok z právnych titulov, ktoré daňové záložné právo zabezpečuje. Ďalej žalobca poukázal na § 84 ods. 1 písm. e) Daňového poriadku o zániku daňového nedoplatku zanikne dňom nasledujúcim po dni zániku práva vymáhať daňový nedoplatok a § 85 ods. 4 Daňového poriadku, podľa ktorého právo na vymáhanie daňového nedoplatku zaniká po 20 rokoch po skončení kalendárneho roku, v ktorom daňový nedoplatok vznikol. Pohľadávky, ktoré zabezpečovalo daňové záložné právo a ktoré podľa vyjadrenia žalovaného správcu dane sú aj predmetom exekučných titulov, na podklade ktorých vedie žalovaný správca dane, resp. mieni žalovaný viesť daňové exekučné konanie vznikli ešte v roku 2002, a teda 01.01.2023, resp. 02.01.2023 došlo k zániku práva žalovaného správcu dane vymáhať daňové nedoplatky, a kde aj z týchto dôvodov je neprípustné viesť daňové exekučné konanie na majetok žalobcu a preto by nehnuteľnosti mali byť z daňovej exekúcie vylúčené. V danom prípade ide o novú právnu skutočnosť, ktorá nastala v čase po vyhlásení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie,

a preto sa žalobca na túto pre vec podstatnú právnu skutočnosť nemohol doposiaľ odvolávať. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, že jeho žalobe celkom vyhovie.

7. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so znením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, čo do jeho výroku aj odôvodnenia. Podľa názoru žalovaného, prvoinštančný súd sa riadne a podrobne vysporiadal so všetkými žalobnými dôvodmi žalobcu. Rozhodnutie súdu má ako tam citovaných ustanovení právnych predpisov oporu aj v iných súdnych konaniach, priamo súvisiacich s prejednávanou vecou. Ide o konanie, ktoré bolo vedené Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 23C/28/2016 a bolo ukončené rozsudkom č. k. 23C/28/2016-82 zo dňa 29.03.2019, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5Co/126/2019-185 zo dňa 18.12.2019. V tomto konaní bolo ustálené, že podľa § 88 ods. 8 písm. a) Daňového poriadku na žalobcu prešla povinnosť daňového subjektu Slovlik, spol. s r. o., zabezpečovaná záložným právom správcu dane, zriadeného rozhodnutím č. XXX/XXX/XXXXX/XX/XXX zo dňa 04.08.2003 a správca dane môže dosiahnuť uspokojenie daňových nedoplatkov z majetku vo vlastníctve žalobcu, ktorý je povinný strpieť výkon záložného práva správcom dane. Druhým súdnym konaním, takisto priamo súvisiacim s prejednávanou vecou, bolo správne súdne konanie, vedené Krajským súdom v Trenčíne pod sp. zn. 11S/120/2020, v ktorom príslušný správny súd preskúmaval rozhodnutie Finančného riaditeľstva SR č. XXXXXXXXXXX/XXXX zo dňa 06.07.2020, ktorým bola

v rámci odvolacieho konania potvrdená daňová exekučná výzva Daňového úradu Trenčín č. XXXXXXXXXXX/XXXX zo dňa 25.03.2020, ktorou správca dane vyzval žalobcu na úhradu vymáhaného daňového nedoplatku vo výške 252.570,85.- eur. Správny súd potvrdil správnosť rozhodnutia Finančného riaditeľstva SR č. XXXXXXXXXXX/XXXX zo dňa 06.07.2020. Krajský súd

v Trenčíne a taktiež predtým aj odvolací orgán Finančné riaditeľstvo SR preskúmali nielen dôvodnosť, zákonnosť a správnosť daňovej exekučnej výzvy č. XXXXXXXXXXX/XXXX zo dňa 25.03.2020, ale preskúmali a vysporiadali sa s aj s celým postupom správcu dane

v predmetnom daňovom exekučnom konaní č. XXXXXXXXXXXXXXX. Dôvodnosť, zákonnosť a správnosť vymáhania daňových nedoplatkov Slovlik, spol. s r.o. v rámci daňového exekučného konania, vedeného voči Fontána, spol. s r. o. je teda potvrdená rozhodnutím Finančného riaditeľstva SR a následne rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne v konaní sp. zn. 11S/120/2020. Neoddeliteľnou týchto konaní bolo aj preverenie skutočnosti, či sú daňové nedoplatky vymáhané na základe správneho exekučného titulu. Rozhodnutie o zriadení záložného práva č. XXX/XXX/XXXXX/XX/XXX zo dňa 04.08.2003 zabezpečuje daňové nedoplatky Slovlik, spol. s r.o., pričom ale povinnosť strpieť výkon záložného práva prešla na žalobcu. Výkon záložného práva realizuje správca dane v súlade s Daňovým poriadkom, tzn. exekúciou predajom nehnuteľností. Podkladom na začatie daňového exekučného konania sú výkazy daňových nedoplatkov č. XXX/XXX/XXXXX/XX/XXX zo dňa 25.03.2003

a č. XXX/XXX/XXXXX/XX/XXX zo dňa 27.12.2002. V týchto výkazoch daňových nedoplatkov sú obsiahnuté daňové povinnosti, ktoré neboli daňovým dlžníkom Slovlik, spol. s r.o. uhradené a tieto daňové nedoplatky boli zabezpečené rozhodnutím o zriadení záložného práva č. XXX/XXX/XXXXX/XX/XXX zo dňa 04.08.2003, ktoré je zabezpečovacím inštitútom správcu dane. Žalobca uvádza, že „na žalobcu prešla iba povinnosť strpieť výkon ZP, a nie záväzky ako sa to uvádza v § 88 ods. 8b) Daňového poriadku, a teda žalobca nie je daňovým dlžníkom žalovaného, ale je v právnom postavení „záložcu“ čo do uspokojenia pohľadávok z právnych titulov uvedených v rozhodnutí o zriadení ZP zo dňa 4.8.2003“. Žalovaný k tomuto tvrdeniu uvádza, že povinnosť nového vlastníka strpieť výkon záložného práva vyplýva z ustanovení

§ 88 ods. 8 písm. a) a ods. 10 a § 81 ods. 11 Daňového poriadku, pričom Daňový poriadok umožňuje uspokojenie daňovej pohľadávky aj z majetku zaťaženého záložným právom, ktorý bol prevedený na inú osobu. Z ustanovení § 151h ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka

v spojení s § 88 ods. 8 písm. a) a ods. 10 a § 81 ods. 11 Daňového poriadku vyplýva, že ustanovenia Občianskeho zákonníka o záložnom práve sa použijú aj na daňové záložné právo okrem prípadu, ak by Daňový poriadok ustanovoval inak, pričom ten však povinnosť nového vlastníka predmetných nehnuteľností strpieť výkon záložného práva nevylučuje. Práve naopak, § 88 ods. 8 písm. a) a § 81 ods. 11 Daňového poriadku umožňuje viesť exekúciu aj na majetok žalobcu, keďže ten je povinný strpieť výkon záložného práva, inak povedané prešli naňho povinnosti pôvodného vlastníka (§ 88 ods. 8 písm. a) Daňového poriadku). Ak žalobca uvádza, že v danom prípade je právny dôvod vzniku pohľadávok, na podklade ktorých sa vedie daňové exekučné konanie iný, ako je právny dôvod (právny titul) vzniku pohľadávok, ktoré sú zabezpečené daňovým záložným právom, tak žalovaný opätovne poukazuje na to, že vo výkazoch daňových nedoplatkov č. XXX/XXX/XXXXX/XX/XXX zo dňa 25.03.2003

a č. XXX/XXXX/XXXXXX/XX/XXX zo dňa 27.12.2002 sú obsiahnuté daňové povinnosti, ktoré neboli daňovým dlžníkom Slovlik, spol. s r. o. uhradené a tieto daňové nedoplatky sú zabezpečené rozhodnutím o zriadení záložného práva č. XXX/XXX/XXXXXX/XX/XXX zo dňa 04.08.2003, ktoré je zabezpečovacím inštitútom správcu dane. Nakoniec, pokiaľ žalobca poukazoval v odvolaní na zánik pohľadávok, ktoré zabezpečovalo záložné právo, pretože tie vznikli ešte v roku 2002 a na s tým, súvisiaci zánik správcu dane vymáhať daňové nedoplatky, žalovaný poukázal na § 9 zákona č. 67/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach vo finančnej oblasti v súvislosti so šírením nebezpečnej nakažlivej ľudskej choroby COVID-19, v zmysle ktorého počas obdobia pandémie sa prerušuje plynutie lehoty na zánik práva vyrubiť daň, plynutie lehoty, v ktorej sa premlčuje právo na vymáhanie daňového nedoplatku, a plynutie lehoty na zánik práva vymáhať daňový nedoplatok. Podľa

§ 2 ods. 1 tohto zákona opatrenia podľa tohto zákona sa uplatňujú počas obdobia od 12. marca 2020, keď vláda Slovenskej republiky vyhlásila mimoriadnu situáciu podľa osobitného predpisu v súvislosti s ohrozením verejného zdravia II. stupňa z dôvodu ochorenia COVID-19 spôsobeným koronovírusom SARS-CoV-2 na území Slovenskej republiky do konca kalendárneho mesiaca, v ktorom vláda mimoriadnu situáciu odvolá, pričom obdobie pandémie sa považuje za skončené 30. septembra 2020 a na účely opatrení podľa § 7, 24i a 31 sa obdobie pandémie považuje za skončené 31. decembra 2020. S poukazom na uvedené skutočnosti u daňových nedoplatkov, ktoré sú vymáhané v daňovom exekučnom konaní

č. XXXXXXXXXXXX doposiaľ nedošlo k zániku práva na ich vymáhanie. Súčasne žalovaný v tejto súvislosti poukázal aj na ustanovenie § 71 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, podľa ktorého ak osobitný predpis upravujúci priestupky, kárne, disciplinárne a iné správne delikty (ďalej len „správny delikt“) určuje lehoty na zánik zodpovednosti, prípadne na výkon rozhodnutia, tieto lehoty počas konania podľa tohto zákona neplynú. Obdobne to platí o lehotách na zánik práva vo veciach daní, cla, poplatkov

a odvodov, ktoré sú príjmami štátneho rozpočtu, rozpočtu Európskej únie, verejných fondov, rozpočtov obcí, miest, mestských častí a samosprávnych krajov. V súvislosti s daňovými nedoplatkami, vymáhanými v daňovom exekučnom konaní č. XXXXXXXXXXXX prebiehalo na Krajskom súde v Trenčíne správne súdne konanie sp. zn. 11S/120/2020 podľa ustanovení Správneho súdneho poriadku. Aj toto je dôvod, pre ktorý právo na vymáhanie predmetných daňových nedoplatkov doposiaľ nezaniklo.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalobcu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

9. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie pri rozhodnutí vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie

a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

10. Žalobca vo svojom odvolaní v podstate len opakuje argumenty, ktoré už uplatnil v konaní pred súdom prvej inštancie, a na ktoré mu súd prvej inštancie riadne a vyčerpávajúco odpovedal. Jedinou výnimkou je tvrdenie žalobcu, že v zmysle § 84 ods. 1 písm. e) v spojení s § 85 ods. 4 Daňového poriadku pohľadávky žalovaného, ktoré zabezpečovalo daňové záložné právo a ktoré podľa vyjadrenia žalovaného správcu dane sú aj predmetom exekučných titulov, na podklade ktorých vedie žalovaný správca dane, resp. mieni žalovaný viesť daňové exekučné konanie vznikli ešte v roku 2002, a teda 01.01.2023, resp. 02.01.2023 došlo k zániku práva žalovaného správcu dane vymáhať daňové nedoplatky a je preto neprípustné viesť daňové exekučné konanie na majetok žalobcu. Uvedené tvrdenie uplatnil žalobca ako tzv. novotu v odvolacom konaní /§ 366 CSP/, pričom prípustnosť jej uplatnenia vyvodzuje zo skutočnosti, že ide o novú právnu skutočnosť, ktorá nastala v čase po vyhlásení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, a preto sa žalobca na túto pre vec podstatnú právnu skutočnosť nemohol doposiaľ odvolávať.

11. Bez ohľadu na to, že by odvolací súd chcel skúmať, či v danom prípade ide o prípustnú novotu v odvolacom konaní, na ktorú treba prihliadať alebo nie, odvolací súd uvádza, že táto skutočnosť nijako neodôvodňuje nárok žalobcu uplatnený v tomto spore. Žalobca si v spore uplatňuje voči žalovanému právo na vylúčenie nehnuteľností z daňovej exekúcie v zmysle § 88 ods. 10 Daňového poriadku. V zmysle tohto zákonného ustanovenia je daňová exekúcia neprípustná na majetok, ktorý je vo vlastníctve inej osoby ako daňového dlžníka, ak tento zákon neustanovuje inak a právo na majetok, proti ktorému je daňová exekúcia neprípustná, môže daňový dlžník alebo iná osoba uplatniť u správcu dane alebo na súde. Je teda zrejmé, že daňový dlžník môže právo na vylúčenie určitej veci z daňovej exekúcie odôvodniť len tým, že existuje vlastnícke právo inej osoby k tejto veci /nie iné vecné právo ako napríklad záložné právo, zádržné právo a pod./, prípadne nemožno túto určitú vec postihnúť daňovou exekúciou z iného, zákonom stanoveného dôvodu /napríklad daňovej exekúcií podľa Daňového poriadku nepodlieha majetok obstaraný z dotácie zo štátneho rozpočtu, zbrane, suma potrebná na úhradu za poskytnutú sociálnu službu a pod./. V kontexte danej veci to znamená, že žalobca nemôže svoje právo na vylúčenie predmetných nehnuteľností z daňovej exekúcie odôvodňovať zánikom práva žalovaného správcu dane vymáhať daňové nedoplatky. V takýchto situáciách nemožno použiť inštitút vylúčenia veci z daňovej exekúcie /§ 88 ods. 10 Daňového poriadku/ ale napríklad návrh na zastavenie daňového exekučného konania podľa § 96 Daňového poriadku. O tom však nemá právomoc rozhodnúť súd ale správca dane, ktorý vedie daňové exekučné konanie.

12. Z tohto dôvodu nemohli odvolacie námietky žalobcu o zániku práva žalovaného správcu dane vymáhať daňové nedoplatky nijako zmeniť rozhodnutie o uplatnenom práve žalobcu na vylúčenie predmetných nehnuteľností z daňovej exekúcie, teda z tohto pohľadu neboli prípustné, a preto odvolací súd nijako neskúmal, či ide odvolacie novoty, ktoré žalobca môže použiť v odvolacom konaní alebo nie.

13. Záverom môže odvolací súd na odvolacie námietky žalobcu zopakovať to, čo už správne uviedol v napadnutom rozsudku súd prvej inštancie. Aj keď exekučným titulom v danom daňovom exekučnom konaní sú vykonateľné výkazy daňových nedoplatkov

č. XXX/XXXX/XXXXXX/XX/XXX zo dňa 27.12.2002 na sumu 103.923,52 eur (3.130.800,- Sk)
a č. XXX/XXX/XXXXXX/XX/XXX zo dňa 25.03.2003 na sumu 149.401,03 eur (4.500.856,00 Sk), teda iné akty žalovaného správcu dane ako tie, ktoré boli uvedené v jeho rozhodnutí o zriadení daňového záložného práva zo dňa 04.08.2003 č.k. XXX/XXX/XXXXXX/XX/XXX, tak toto daňové záložné právo zabezpečuje pohľadávku žalovaného na spotrebnej dani z liehu a dani pridanej hodnoty za určité obdobie /napr. daňový nedoplatok na spotrebnej dani z liehu za obdobie 07/2002, 11/2002, 12/2002/ nie samotný akt žalovaného ako správcu dane, ktorým takýto nedoplatok dane vykázal, prípadne daňové priznania daňového dlžníka. Daňové záložné právo teda zabezpečuje určitú pohľadávku /tu daňový nedoplatok daňového dlžníka na určitej dani za určité obdobie/, nie samotný akt správcu dane, či daňové priznanie. Ak sa teda vedie daňové exekučné konanie na vymoženie rovnakých pohľadávok na daňových nedoplatkov ako boli tie, na zabezpečenie ktorých bolo zriadené daňové záložné právo, je nepodstatné, že v období medzi rozhodnutím o zriadení daňového záložného práva a začatím daňového exekučného konania došlo k zmene aktu žalovaného správcu dane, ktorým sa tento konkrétny daňový nedoplatok vykazuje, alebo k podaniu opravného alebo dodatočného daňového priznania a podobne. Podstatná je len identita pohľadávky na daňovom nedoplatku, ktorá je zabezpečená daňovým záložným právom a pohľadávky, ktorá sa vymáha v daňovom exekučnom konaní.

14. Na základe uvedených záverov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol žalovaný úspešný a preto mu patrí nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov odvolacieho konania je žalobca povinný zaplatiť žalovanému v sume aká bude určená rozhodnutím súdu prvej inštancie. Odvolací súd nezistil v tomto prípade žiadne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali postupom podľa § 257 CSP v odvolacím konaní úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania celkom alebo sčasti nepriznať.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa /§ 419 CSP/ v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy /§ 427 ods. 1 CSP/.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom /§ 429 ods. 1 CSP/.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ /§ 428 CSP/.